

Főtitkári beszámoló

A többi tudományos társasághoz hasonlóan az Ókortudományi Társaság működését is a 2019-2020. akadémiai évben a világvárvány miatt bevezetett korlátozások határozták meg, és határozzák meg a beszámoló elkészültének időpontjában is. Mivel Társaságunk működésének legfontosabb formája a nyilvános felolvasóülés, és ilyen rendezvényeknek a megtartására márciustól nem volt lehetőségünk, így a főtitkári beszámoló is csak egy félbeszakadt, de folytatásra váró program ismertetése lehet. Társaságunk vezetősége éppen ezért úgy döntött, hogy az elmaradt előadások és társasági alkalmak pótlására a 2020-2021-es évben szokásainktól eltérően nem októberben, hanem már szeptember hónapban megkezdji a felolvasóülések sorozatát. Mivel a korlátozások miatt elmaradt a társasági évet záró hagyományos ünnepi ülés is, a vezetőség úgy döntött, hogy ebben az akadémiai évben a társasági díjakat nem adja ki. A díjazás fontos és elengedhetetlen része az ünnepélyes, személyes jelenlét. Ez mindenképpen létrejön még akkor is, ha valamilyen oknál fogva maga a díjazott nem tud megjelenni az ülésen. A laudáció nyilvános felolvasása az ünnepi ülés hallgatósága előtt a teljesítménynek olyan hagyományos elismerése, amelyet nem pótol a díj odaítélésének egyszerű ténye. Erről a hagyományról Társaságunk nem kíván lemondani, ezért a díjazás lehetőségét a következő akadémiai évre halasztja.

Amikor számba vesszük a megvalósult szakmai rendezvényeinket, tudatosítani kell magunkban, hogy a szokásos tavaszi konferencia-időszak elmaradása miatt az időarányosnál is nagyobbak tűnhet a hiány. Különösen nagy veszteség az idei évre tervezett XIV. Magyar Ókortudományi Konferencia elmaradása, amelynek május 22 és 24. között Pécsen kellett volna megvalósulnia. A szervezők a konferenciát 2021. májusában kívánják pótolni. Tisztában vagyunk vele, hogy egy ilyen rendezvény meghíúsulása, illetve ismételt megszervezése a rendezőktől megsokszorozott munkát követel, így ezúton is szeretnénk kifejezni köszönetünket odaadó munkájukért.

A budapesti felolvasóülések szervezésénél a szokásos módon idén is arra törekedtünk, hogy tükröződjék bennük a magyar ókortudomány sokszínűsége. Így hallhattunk az ókori Keletről Bollók Ádám előadását a keresztény Galileáról a későókorban és Kóthay Katalint egy Ptolemaios-kori temetőről. Hajdu Péter beszélt a római költészetről, míg Békés Enikő és Kasza Péter a római költészet reneszánsz-kori recepciójáról, Krupp József pedig Borbély Szilárd szövegeinek antik kapcsolódásairól. Láng Orsolya Aquincumról szóló előadása képviselte idén a Társaság tudományos profiljában kiemelkedően fontos ókori régészetet. Földváry Miklós István vallástudományi témáról beszélt, Veres Máté pedig filozófia-történetről. Különös örömeinkre szolgált, hogy a Társaságban gyakran képviselt területek mellett Könczöl Miklós előadásával az ókori jogtörténet ritkábban felbukkanó nagy témája is megszólalt. A latintanári munkacsoport társszervezője volt egy rendkívül sikeres tanári műhelynek február 15-én.

Az Ókortudományi Társaság a Petőfi Irodalmi Múzeummal, illetve a család képviselőivel együtt megkoszorúzta Lénárd Sándor emléktábláját egykori Erzsébet körúti lakóháza falán az író születésének 110. évfordulója alkalmából. Lénárd Sándor a *Micimackó* latin fordításával nemcsak az egyik legismertebb latin nyelvű újkori szöveg szerzője, hanem a Lénárd Sándor-díj alapításával a család anyagilag is támogatta az Ókortudományi Társaság működését.

Ebben az évben is élénk társasági élet zajlott vidéki tagozatainkban is.

Debreceni tagozatunkban november 27-én Takács László előadását hallgathatták az érdeklődők Rákóczi Ferenc *Vallomások* című írásáról, illetve március 11-én Kiss Sebestyént Cícero egy perbeszédéről.

Pécsi tagozatunkban Fazekas Ferenc és Nagy Levente beszélt a pannóniai Erős-ábrázolásokról, Kovaliczky Gergely, a Janus Pannonius Múzeum munkatársa pedig a romanizáció folyamatáról a Duna-menti provinciákban.

Szegeden volt idén is a legtöbb program. Októberben Dávid Nóra beszélt az ókori Izraelről, Székely Melinda Róma és India kereskedelmi kapcsolatairól, míg Illés Imre Áron a mágia szerepéről. Novemberben Mráv Zsoltnak, a Magyar Nemzeti Múzeum munkatársának előadása hangzott el ebben a körben a provinciákban élő társadalmi elit reprezentációjáról.

Piliscsabai tagozatunk az ősszel nem tartott programot, s a tavaszra tervezett programjai – köztük két konferencia – pedig a járvány miatt elmaradtak.

A Társaság nagy örömeire szolgált, hogy a középiskolai diákok számára meghirdetett, immár szokásosnak nevezhető tanulmányi versenyeket sikerült megrendezni a korlátozások ellenére, így megvalósult a pécsi Hyperion Tanulmányi Verseny, a szegedi Ókortörténeti Verseny középiskolásoknak, és az Ókortudományi Társaság Ábel Jenő latin tanulmányi versenyét is sikerült megszervezni.

Ezúton is szeretnénk ismételtlen megköszönni mindazok áldozatos munkáját, akik az előadásokat tartották, a rendezvényeket szervezték, de azok érdeklődését is, akik részt vettek ezeken az eseményeken. Fontos szerepük volt ebben az évben is az Ókortudományi Társaság régi intézményének fenntartásában.

A Társaság vezetőségének döntése alapján az idei akadémiai évben is támogatjuk 100 ezer forinttal az *Ókor* kulturális folyóirat megjelenését.

A tavalyi főtitkári beszámoló elkészülte után kaptuk a hírt, hogy 2019. májusában 64 éves korában váratlanul elhunyt kollégánk és tagtársunk Vilmos László, ókortörténész, a pécsi Ókortörténeti Tanszék egykori vezetője és kiemelkedő munkatársa. Korai halála fájdalmat és megdöbbenést hagyott maga után.